

Till ledamöterna av Sveriges advokatsamfund

Ny timkostnadsnorm

Domstolsverket har vid sammanträde med advokatsamfundet 1999-09-10 diskuterat underlag för timkostnadsnorm framöver mot bakgrund av att de allmänna advokatbyråerna nu lagts ner. De alternativa modeller som DV skisserat på är följande.

- Framtagande av självkostnads kalkyl för privata advokatbyråer
- Konstruktion av en modellbyrå
- DV genomför en upphandling på lokal eller central nivå och sluter avtal om en timkostnadsnorm med ett antal advokatbyråer, innebärande att dessa åtager sig ärenden till en efter normen beräknad taxa. Övriga advokatbyråer erbjuds möjlighet att ta ärenden på samma villkor
- ”Förhandlingar” om timkostnadsnorm förs mellan DV och advokatsamfundet
- Timkostnadsnormen knyts till något index; DV har emellertid konstaterat att något lämpligt sådant index inte finns för närvarande

Från DV:s sida har därtill framhållits, att en ny beräkningsmetodik inte kan föreligga i sådan tid att den kan användas för beräkning av timkostnadsnorm för nästa år.

I brist på annat har DV därför för år 2000 gjort en kalkyl utifrån ett antagande om fortsatt existens av de allmänna advokatbyråerna. Utgångspunkt har därvid varit självkostnader hos dessa byråer under år 1998 och beräknade sådana kostnader för innevarande år. Andelen debiteringsbar tid har liksom tidigare antagits uppgå till 72,5% av en normal arbetstid.

Denna beräkningsmetodik skulle ge en höjning av timkostnadsnormen med 1,7%, innebärande en timkostnadsnorm för år 2000 om 856 kronor exklusive mervärdesskatt.

Advokatsamfundet har avvisat DV:s förslag och i skrift framfört följande:

DV:s beräkningsgrunder är förment exakta ner till öret när, men innehåller vid närmare betraktande en felsyn i ett antal avgörande hänseenden.

Inledningsvis bör påpekas att verksamheten vid de allmänna advokatbyråerna fått avvecklas just på grund av bristande lönsamhet. En starkt bidragande orsak härtill är att timkostnadsnormen under en följd av år hållits på en orealistiskt låg nivå. Detta i sin tur

kan härledas bl.a. till DV:s antaganden om andelen debiteringsbar tid i advokatverksamhet. - Enligt erfarenhet inom advokatsamfundet uppgår denna andel till högst 70% av en normalarbetstid men är för många advokater betydligt lägre.

Advokatsamfundet kan heller inte godtaga att till grund för beräkning av timkostnadsnormen för år 2000 läggs fiktiva kostnader för de allmänna advokatbyråerna, vilka varit stadda i avveckling sedan mer än ett år och som samtliga upphört att existera innevarande år. Genom föreslaget förfarande skulle många enskilda advokatbyråer försättas i samma prekära situation som de allmänna byråerna.

Advokatsamfundet vill särskilt påtala att efterkalkyler avseende 1998 års timkostnadsnorm enligt uppgift inte låter sig göras. Detta understryker ytterligare beräkningsunderlagets otillförlitlighet. Andra felkällor av likartad natur är antagna kostnadsminskningar. Rimligen bör således rationaliseringar på personalsidan balanseras av kostnader för utökad datorisering. Redovisade kostnadsminskningar för bl.a. förbrukningsmaterial får förmodas bero på begränsade nyinköp till följd av nedläggningssituationen. Kostnadsminskningar i övrigt saknar i stor utsträckning förklaringar i DV:s kalkyler. Starkt ökande lokalkostnader i storstadsområdena där de flesta advokatbyråerna är verksamma har lämnats obeaktade. DV har vidare utgått ifrån en ökning av konsumentpriserna med 0,8% för år 2000. Inflationsantagandena har emellertid ökat på den senaste tiden och uppgår enligt Handelsbankens konjunkturprognos 1999-09-02 till 1,8%.

Advokatsamfundet ser det som en skäligen och rättvisande ordning att uppräkningsnormen för år 2000 direkt kopplas till inkomstutvecklingen för andra s.k. rättens aktörer. Den genomsnittliga löneuppräkningsnormen för rådmän uppgår till ungefär 5,5%. Advokatsamfundet påyrkar att timkostnadsnormen uppräknas i motsvarande mån.

Stockholm den 21 oktober 1999

Lars Bentelius